Ви тільки послухайте, як жахливо шумить дощ. І не вщухає. Там, на вулиці, рясний і сірий. А тут, на балконі, великі й важкі краплі розбиваються й розбиваються, мов навіжені, одна по одній. Яке руйнування!

Аж ось у верхньому кутку вікна зависає краплинка. Вона тремтить під небом, яке відбивається в ній тисячами згасаючих вогників. Вона більшає, і під власною вагою ось-ось зірветься, однак не падає. Все ще не падає. Вона чіпляється нігтями і не хоче впасти. Я бачу, як вона, більшаючи, вже тримається наче й зубами. Тепер це — крапелище, яке велично висить і раптом зривається, летить — ляп! — тільки бризки! Тільки мокра пляма на мармурі.

Проте є краплі, які відразу здаються і вбивають себе. Вони з'являються на склі й миттю зникають. Я аж ніби бачу, як вони відштовхуються й плигають. Бачу їхні витягнуті ніжки, чую їхні вигуки про бентежну п'янкість падіння й загибелі.

Нещасні краплі. Круглі, дурні краплі. Прощавайте, краплі! Прощавайте...